

тя връвяше безъ сръдце и мъчно, и все ми подмѣташе, че мя въспира. Сега паднѣхъ на насъ пепель, нѣ само малко; азъ ся обрънѣхъ назадъ, та погляднѣхъ и видѣхъ, че по насъ като рѣка ся прѣваля и тръкаля страшна тъмнина. „Да ся отбіемъ на страна“, рекохъ майци си, „доклѣ ся еще види, да не бы по послѣ изъ пѣтя да ны сгази въ тъмнинѣ-тъ много-то свѣтъ, что ся е загнѣлъ изъ града.“ Тамъ дѣто сѣднѣхмы, обыколи ны страшна тъмнина, нѣ не тъмнина като отъ обыкновеннѣхъ облачнѣхъ нощъ, нѣ гробна тъмнина като у затворенѣхъ стаѣхъ. До насъ достигаше само оледеченіе отъ жены, плачь отъ дѣтца и выкъ отъ мъжи; едны си трѣсахъ родители-ты, други дѣтца-та, трети жены-ты си, едны тѣгувахъ за свое-то злочестіе, други за злочестіе-то на свои-ты; мнозина привыквахъ смръть-тъ само отъ страхъ прѣдъ смръть-тъ. Мнозина подвигахъ рѣцѣ камъ небе-то, повече-то выкахъ, че нѣма вече богове, та за свѣта е настанѣла вѣчна послѣдняя нощъ. Мнозина еще умножихъ страхотѣ-тъ съ измыслии като увѣрявахъ, че половина отъ Мисенѣхъ ся съсипала, а друга-та ѣ половина е въ пламыкъ. То бѣ измыслено, нѣ всякой го вѣрваше. Сега малко посвѣтнѣхъ, нѣ не като день, а вече като да е близу огнь. Нѣ огнь-тъ насъ не стигнѣхъ, а пакъ ны притиснѣхъ тъмна нощъ и силенъ пепель падаше на насъ. Часъ по часъ стаяхмы за да ся отрѣсимъ; инакъ бы ны засипало и заровило. Напоконъ ся распрѣснѣхъ тъмнина-та като дымъ и облакъ, настанѣхъ день, слѣнце ся показа, нѣ слабо и блѣдно, като че иска да ся затули. Всичко, что ни ся мѣрнѣхъ прѣдъ очи-ты, бѣше опустѣло и покрыто съ пепель като съ снѣгъ. Врънѣхмы ся въ Мисенѣхъ и тамъ прѣминѣхмы нощъ-